

KONING ACUUL

Laatste der Gorvaten

BESTEL MIJNBOEK

Druk- en bindwerk

Eerste druk © 2023 Gerard Berndt

Instagram: @de_noordentorens_razernij
Facebook: Gerard Berndt - auteur
TikTok: @gerardschrijftfantasy74

Coverafbeelding: Pixabay

Illustraties: © MV Tekeningen

Ondersteuning: Lorenzo Mathijssen en Anne Helder

NUR 283

ISBN: 978-94-6247-307-2

BestelMijnBoek – Delft

www.bestelmijnboek.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

GERARD BERNDT

KONING
ACUUL

Laatste der Gorvaten

Namenlijst

Koning Acuul – koning van de Westenstreek, neef van overleden koning Boris van de zuidelijke landen

Roméé – dochter van koning Acuul

Abby – vrouw van Acuul, moeder van Romée

Liset – tovenaars van de Noordentorens

Raaf – loopjongen/hulpje van koning Acuul

Luitelaer – havenmeester en trouwe vriend van de koning

Vider – raadsman van de koning

Delgado – leider van Het Schimmenrijk

Gervin – graaf van de Gravendorpen

Siifar – barbaarse rechterhand van graaf Gervin

Ramin – bewaker

Katleen – dochter van bagrijn Boaz

Bagrijn Boaz – kwaadheerser over het eiland Torpana

Gebieden

Westenstreek – *westelijke, rijke watergebieden*

Zuidelijke landen – *koninkrijk van koningin Hanna*

Noordland – *noordelijk (magisch) gebied*

Glooiland – *zuidelijk grasgebied*

Meer van Zèlvn – *groot meer tussen zuid en noord*

Noordentorens – *verblijfplaats Liset*

Torpana – *eiland ergens in de Westzee*

Zuraj – *grote havenstad op Torpana*

Yifoor – *stad in het noorden van Torpana*

Dinah – *stad in het zuiden van Torpana*

Abyah – *stranddorp ten oosten van Dinah*

-NOORDLAND-

GOUBERGEN

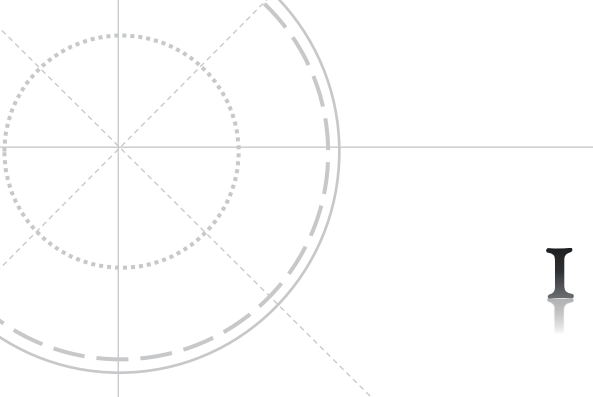
Meer van Zèlven

WESTENSTREEK

De Zotte Bajes

GLOOILAND

Gravendorpen

I

Indrukwekkende gasten

Na een lange, maar tevreden dag vol handel, stond de koning van de Westenstreek op een van de muren van zijn kasteel...

Aan de zuidkant van de waterstreek stond het kleine, grauwe kasteel dat dienstdeed als zijn onderkomen. Het gebouw lag er al een lange tijd somber bij. Omdat handeldrijven voor koning Acuul belangrijker was dan het opknappen van het kasteel, zag het er al jaren uit als een rotte appel die voor altijd aan de waterkant bleef liggen. Geen hond die eraan dacht om die appel op te eten, zo smerig zag het kasteel eruit.

Zijn vrouw Abby had vaak geklaagd over de staat waarin hun kasteel verkeerde. Ook hun dochter Romée vond het een schande voor de koning en het aanzien van de familie. Toch veranderde er niets.

Na de Strijd om de Westenstreek, iets meer dan een jaar geleden, speelde Acuul wel met de gedachte om de boel eens flink op te laten knappen. Maar door de schade van de hevige strijd was het vertrouwen in de handel verstoord geraakt en het handelsverkeer kwam maar moeizaam weer op gang.

Zo ook zijn handelsvereniging de Westenstreek Compagnie. De vereniging werd ooit gevormd door betrouwbare handelslieden, edelheren en marktkoopmannen. Met die groep mensen werkte Acuul jarenlang aan goede handel, samen met enkele dorpen in de zuidelijke landen, zoals Helderbos en Drakein en een paar kleine handelsdorpen aan de noordkant van het Meer van Zèlvn, niet ver van de Westenstreek vandaan.

De aanval van tovenares Liset, vanuit Noordland op de Westenstreek, had er ook voor gezorgd dat de verstandhouding tussen de noordelijke dorpen en de Westenstreek was verstoord. Handeldrijven met de Gravendorpen en de stad Baaren verliep stroef. De prijzen schoten omhoog doordat er minder producten werden verhandeld. Om ervoor te zorgen dat er meer en meer handeldrijvers in de haven kwamen, had hij zijn tijd gestoken in de lieve vrede voor de handel in plaats van het opknappen van zijn eigen huis.

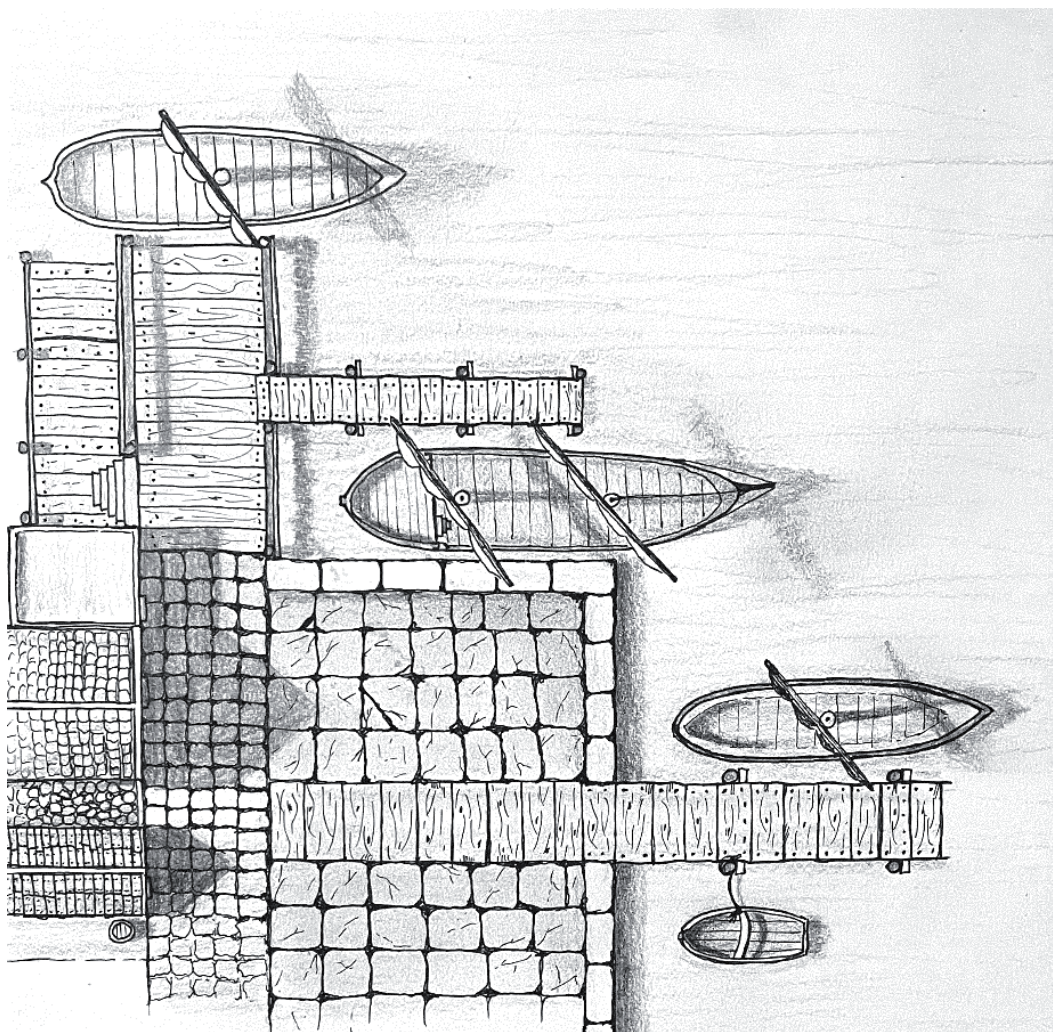
Koning Acuul liep een stuk over de kasteelmuur richting het oosten en hij keek over het gebied dat Gloopland werd genoemd. Het glooiende landschap met haar sierlijke heuvels en de fantastisch mooie grassoorten lag er vredig bij. Door de wind die waaide bewogen de lange grasstengels dansend heen en weer.

Acuul had vaak op die plek op de muur gestaan, starend tussen de stenen blokken. Hij voelde zich trots op de manier waarop hij een belangrijk onderdeel vormde voor alles wat er het land binnenkwam. Ook de contacten met bezoekers, havenarbeiders en reizigers vond hij noodzakelijk.

Hij was de baas over de havens waar handelaren van heinde en ver naar toe kwamen om hun goederen te verkopen. Hij wist precies welke schepen toegang kregen om aan te meren of om verder te varen naar zijn drie belangrijkste watereilanden: Nèvre, Númee en Nosé. Op elk van de eilanden was een vesting gesticht met elk een vestingbaas, de leider van het eiland. Ieder eiland had een

eigen haven voor de kleinere boten die zorgden voor tussenhandel.

De heer Luitelaer had de leiding over de echte grote haven van de Westenstreek, De Zoute Bries. Een prachtige haven met de gezellige bierhuizen, herbergen en handelszaken.

Er kwamen veel schippers en bootsmannen om voor een paar dagen of zelfs weken te verblijven in de haven. Ze gaven hun geld uit aan dunkerbier, een krachtige biersoort die in de Westenstreek werd gebrouwen.

Door de drank ontstond er vaak ruzie en werd er geregeld gevochten. Flessen bottelrooswijn en lege kratten die in de steegjes stonden, vlogen door de lucht. Havenwachters liepen dan af en aan om alles rustig te houden. Zelfs Acuul sprong weleens bij om ruziemakers uit elkaar te halen. Desondanks werden de meeste gevechten afgesloten met een bierbeker vol schuimend dunkerbier.

Acuul hield van zijn haven en hij kende er iedereen. Hij was niet eenzelfde soort koning zoals zijn neef Boris. Die hield van status en wilde respect van zijn volk. Voor Acuul hoefde het allemaal niet zo strikt en hij hield zelf ook wel van een drankje. Daarom was hij vaak te vinden in bierhuis De Achtknoop. Een gezellige ruimte waar vaak muzikanten uit verre streken hun liederen speelden. Vrouwen bedienden de mannen met bier en eten zodat niemand iets te kort kwam.

Abby vond het niet altijd leuk wanneer Acuul pas laat terugkwam uit de haven en dronken in bed stapte. Dan stonk hij, rook zijn adem naar alcohol en drukte hij zijn koude voeten tegen haar warme benen. Ook praatte hij heel hard alsof hij dacht dat niemand hem verstond.

Eigenlijk schreeuwden en riepen alle zeelieden om zich verstaanbaar te maken boven alle geluiden uit. Dat

ging zo op de schepen tijdens de lange reizen en daarom ook op het vasteland en in de bierhuizen.

Abby kon niet wennen aan de luidruchtige manier van leven. Zij was geboren in een van de Gravendorpen, als het zusje van graaf Gervin, de leider van Gravendorpen. Sinds Abby naar de Westenstreek was vertrokken en met Acuul trouwde, zag ze haar broer niet meer zo vaak. Desondanks kende ze Gervin goed.

Acuul vond Gervin maar een apart mannetje. Met zijn vijf verschillende dorpen en hun vreemde manier van leven. Desondanks hadden ze als kameraden, zij aan zij, gevochten tijdens de Strijd om de Westenstreek.

‘Majesteit!’ werd er geroepen en de koning herkende meteen de stem.

‘Raaf,’ reageerde Acuul zonder om te kijken. ‘Kom verder, mijn waardige vriend.’

Een dunne, slungelige jongen liep verder over de kasteelmuur naar de koning. Raaf droeg een wijde broek van dik fluweelstof en een vieze, crèmekleurige blouse met wijde mouwen. Een te groot zeemanspak dat hij waarschijnlijk ooit van een schipper had gekregen. Aan zijn voeten droeg hij dunne, soepele schoentjes. Gemaakt van opgeruwd leer, handig voor op de natte en gladde bootvloeren. Om zijn middel zat een riem vastgebonden waaraan een lange dolk bungelde.

Raaf was vaak te vinden op de boten die tussen de watereilanden voeren. Als hulpje van de koning hield hij de handel van de Westenstreek goed in de gaten.

Toen Raaf jonger was, kende iedereen hem als een vervelende dief. Snel, sluw en gevaarlijk met zijn vlijmscherpe dolk. Hij werkte samen met een andere dief, genaamd Dolle Slik. Slik was iets ouder dan Raaf en behoorlijk onzeker. Daarentegen was hij net zo gevaarlijk als Raaf. Misschien wel gevaarlijker.

Iemand die Raaf in het nauw dreef, bracht het er vaak niet levend vanaf. Een paar jaren geleden had koning Acuul zelf met de jongen te maken gehad. Toen wilden Raaf en Dolle Slik een koninklijke karavaan overvallen. Ze werden door de koning zelf betrapt en achterna gezeten. Dolle Slik wist daarbij weg te komen, maar Raaf niet.

Nadat Acuul de jongen had opgesloten, hadden ze een paar keer goede gesprekken met elkaar gevoerd. Toen bleek dat Raaf zich gekrenkt voelde in zijn rol als dief. Een echte dief werd nooit opgepakt, zo vond Raaf. Daarbij voelde de ontsnapping van Dolle Slik voor hem als verraad.

Ze hadden samen kunnen vluchten of samen worden opgepakt, vond Raaf. Kennelijk dacht Dolle Slik daar anders over. Raaf was onvoorzichtig geweest en daarom in de kerker van het kasteel beland. Acuul had hem uiteindelijk een voorstel gedaan: 'Ik beloof om je uit de kerker te halen, als jij belooft voor mij te gaan werken.'

Raaf vond het eerst een stom voorstel. Hij zag het niet zitten om het vrije leventje als dief op te geven. Om dat te verruilen voor een leven als slaaf van de koning. Aan de andere kant had hij niet veel keuze, omdat hij toch was

opgesloten, waardoor hij uiteindelijk had ingestemd met het voorstel.

Meteen werd hij vrijverklaard wat al beter was dan een leven achter de tralies. De werkzaamheden die de koning hem liet uitvoeren, waren niet eens heel vervelend. Toch had hij er moeite mee om nooit meer iets te stelen. Het was een gemakkelijke gewoonte. Desondanks ontving hij een goed loon voor het werk dat hij deed en stukje bij beetje verdween de drang om te stelen.

‘Majesteit,’ zei Raaf nog eens, ‘er ligt een van de grootste schepen die ik ooit in mijn leven heb gezien voor de haven aangemeerd.’

Acuul draaide zich glimlachend om naar de jongen en hij keek hem vragend aan. Raaf kon nog weleens overdrijven en Acuul nam het bericht met een korreltje zout.

‘Wat bedoel je?’ reageerde Acuul.

‘Een schip vol met kanonnen en ongenode gasten ligt voor de haven voor anker!’

De toon van Raaf was dreigend en toch angstig wat Acuul deed twifelen aan de overdrijving van het verhaal dat Raaf vertelde. Met een snelle looppas liep de koning langs Raaf, maar hij draaide zich weer om en hij pakte Raaf bij beide schouders en zei: ‘Als dat zo is, wil ik het met mijn eigen ogen zien!’

Via de stenen trap naast de muur snelde Acuul naar de binnenplaats van het kasteel. Raaf volgde hem op de hielen. Stadswachters en ridders liepen nietsvermoedend rond of stonden ergens te praten. De smid stookte zijn

vuur nog eens op en vrouwen waren bezig nieuwe manden te vlechten.

Bij de kasteelmuur, vlak voor de poort, stond al een paard voor de koning klaar. Raaf had een stalknecht opdracht gegeven om het paard van de koning rijklaar te maken. Het verbaasde Acuul dat Raaf daaraan had gedacht. Het bericht van hem kon weleens minder overdreven zijn dan het klonk. Samen met Raaf en drie ridders reden ze in galop de poort uit richting De Zoute Bries.

Het duurde een tijdje voordat de groep bij de haven aankwam. Het kasteel van Acuul stond nu eenmaal op een minder gunstige plek binnen de streek, dichtbij de grens met de zuidelijke landen.

Onderweg bleven mensen die over de straten van de haven liepen, stilstaan en ze wezen naar de koning, gevolgd door de groep ruiters. Het nieuws van het vreemde schip dat voor de haven lag, ging al de ronde en Acuul ving delen van de gesprekken op waardoor hij de melding steeds serieuzer nam. Hij haastte zich en reed zo goed als het kon tussen de mensen door die voor hem liepen.

Naar mate hij steeds dichterbij de haven kwam, werd ook het grote schip waar Raaf over berichtte meer en meer zichtbaar.

Ongeveer een halve mijl buiten de haven lag inderdaad een indrukwekkend schip voor anker. Eenmaal in de haven aangekomen, stonden veel mensen langs de kade naar het schip te kijken.

Er was haast geen doorkomen aan en Acuul moest afstijgen om zich lopend tussen de menigte te kunnen wurmen. Mensen die in de gaten kregen dat de koning naderde, zorgden er gelijk voor dat er ruimte werd gemaakt.

Helemaal vooraan bij de kade stond de heer Luitelaer, havenmeester en baas over alles wat er gaande was in de hele haven. De twee heren kenden elkaar al een lange tijd en de koning was erg gesteld op heer Luitelaer. De man was kundig in zijn werk en hij bracht Acuul van alles op de hoogte.

‘Is er al contact gelegd met de vreemde gasten?’ vroeg Acuul meteen toen hij naast de havenmeester stond.

‘Nee, mijn heer,’ reageerde heer Luitelaer kortaf. Hij keek ondertussen door een uitschuifkijker naar het schip.

Even tuurde Acuul naar het schip dat van die afstand werkelijk indrukwekkend was. Anders dan de schepen die ze gewend waren te zien, had dit schip een hoge en brede achterkant en een hoge smalle voorkant.

Er stonden drie masten op en de zeilen waren gestreken. De roodgeverfde reling die het hele schip rond zichtbaar was, stak fel af tegen de donkerbruin gekleurde planken waarmee het schip was gebouwd.

Op het dek waren geen bootslieden of een kapitein zichtbaar, maar uit drie gaten aan de zijkant staken erg grote kanonnen. Het leek daardoor op een oorlogsschip uit Torpana, een groot eiland ver over de Westzee. Er werden door schippers die in de haven aanmeerden verhalen verteld over een magisch eiland.

Het zou een gewelddadig volk zijn met heel vreemde rituelen. Door die verhalen stond het eiland bekend als een vijandig gebied. Toch werd er ook wel getwijfeld of die schippers ooit echt op het eiland waren geweest. Zelden had iemand de eilandbewoners in het echt gezien of gesproken. En daarmee was het ook niet bekend of het een vijandig volk was.

‘Stuur een boodschapper naar het schip!’ zei koning Acuul op een haast geërgerde toon.

Luitelaer wenkte naar iemand in de menigte, terwijl Acuul naar het schip bleef kijken.

Even later stapten twee matrozen en een stel havenwachters in een ruime roeiboot en beide matrozen begonnen driftig de roeispanten rond te draaien. Langzaam bewoog de boot tussen de aangemeerde boten en schepen door totdat het uiteindelijk los kwam van de haven.

De roeiboot was niet erg klein ofzo. Je kon er gemakkelijk met tien man op zitten. Er konden zelfs extra peddels worden ingezet voor meer roeikracht.

De boot werd kleiner naarmate het verder de haven uit voer en daarmee werd steeds meer duidelijk hoe groot het vreemde schip werkelijk was.

Er klonk geroezemoes onder de mensen en de koning hoorde flarden van de gesprekken. Ondertussen had hij de schuifkijker van Luitelaer overgenomen en zo keek hij met een oog dichtgeknepen naar de roeiboot. Ook keek hij naar het schip, waar nog steeds geen beweging op te merken viel.

De roeiboot was halverwege de tocht naar het schip en Acuul liet de kijker zakken. Hij haalde een keer diep adem en hij schudde zijn hoofd. Wat had dit bezoek toch te betekenen, vroeg hij zich af.

KABOOOM!!

Na het geluid was ook de trilling goed merkbaar en iedereen die aan de kade stond werd muisstil. Acuul liet van schrik de kijker op de grond vallen. Met grote ogen keek hij naar de plek waar even ervoor nog de roeiboot dreef.

De roeiboot was in tweeën gescheurd. Langzaam zakten die twee stukken onder water en de twee wachters en matrozen lagen wat verderop te spartelen in het water. Een grote rookpluim steeg op bij het schip en een van de drie kanonnen rookte nog na.

Er was zonder aankondiging een kogel afgevuurd die de roeiboot had getroffen. Koning Acuul en heer Luitelaer waren stomverbaasd en hadden een vijandige

aanval niet verwacht. Dit betekende niet veel goeds, wisten ze.

Toen Acuul weer naar het schip keek, werd er een vlag gehesen. Een grote vlag met donkerpaarse en groene kleuren. Duidelijk een vlag die een eenheid vertegenwoordigde.

‘De strijdvlag van Torpana!’ riep heer Luitelaer. Koning Acuul wreef met zijn hand over zijn ogen van ongeloof. Hoofdschuddend draaide hij zich weg van het schip en riep: ‘Zorg ervoor dat de matrozen en havenwachters heelhuids aan wal komen!’

2

Een nieuwe vriendschap

De dag begon prachtig met een stralende zon aan de horizon...

Roméé zat op haar paard en stond naast de weg die ook wel de Zuid-Westroute werd genoemd. De belangrijkste handelsroute tussen het Westen en het Zuiden. Ze wilde naar de Gravendorpen om een bezoek te brengen aan haar oom, graaf Gervin. Van haar moeder mocht ze niet in haar eentje op pad gaan, maar ze vergat die regel nog weleens.

Terwijl ze daar stond, dacht ze aan de verhalen die ze had gehoord over de heldhaftige prinses van de zuidelijke landen. Ze waren beide prinses, dochters van grootheersers, nichten van de DinCoon-familie. Een oude familienaam van heersende edelen. Desondanks